

A romantic scene between a man and a woman in a forest. The man, with dark hair and a beard, is shirtless and looking down at the woman. The woman, with long blonde hair, is wearing a white lace dress and looking up at him. They are surrounded by trees and foliage, with a soft, golden light filtering through the leaves.

Tracy Anne Warrenová

Princezná a horal

Tracy Anne Warrenová
Princezná a horal

Vydal Slovenský spisovateľ, a. s.
Vajnorská 128, 831 04 Bratislava 3
E-mail: slovenskyspisovatel@slovenskyspisovatel.sk
www.slovenskyspisovatel.sk
Zodpovedná redaktorka Darina Maláková
Tlač Kasico, a. s., Bratislava

Z anglického originálu Tracy Anne Warren:
Her Highness and the Highlander, ktorý vyšiel vo vydavateľstve
Signet, an imprint of New American Library,
a division of Penguin Group (USA) Inc., New York 2012,
preložila Zuzana Therová.

*Tento príbeh je fikcia. Všetky mená, postavy, miesta a udalosti sú výplodom
autorkinej fantázie alebo sú súčasťou vymysleného deja. Akákoľvek podobnosť
so skutočnými udalosťami, miestami a žijúcimi či nežijúcimi osobami je náhodná.*

Copyright © 2012 by Tracy Anne Warren
All rights reserved
Translation © Zuzana Therová 2014
Cover Design © Peter Brunovský 2015
Cover Photo © Franco Accornero
Slovak Edition © Slovenský spisovateľ, Ltd, 2015

ISBN 978-80-220-1845-6

Na pamiatku milovanej Violetty

1

Jún 1816

Škótska vysočina

„Utekajte, vaša výsosť! Bežte!“

Princezná Mercedes sa vrhla do lesa a predierala sa húštím a nízko visiacimi konármi, nedbajúc na krvavé škrabance na ramenách a tvári. Bežala, hoci pľúca mala v jednom ohni a v tenkých hodvábnych topánčkách, nevhodných do drsného, nerovného terénu, ju boleli nohy. Keď sa jej okraj sukne zachytil o ostnatý krík, potkla sa a spomalila. Srdce jej búchalo ako vyplašenému vtáčaťu. Prudko sukňou šklbla a na elegantnom zelenom hodvábe sa zjavila diera. Znova sa pustila do behu. Vedela, že prenasledovatelia sú jej v päťach. Majú dlhšie nohy ako ona, iste ju už dobiehajú.

Pred očami sa jej vynoril nedávny výjav – jej garda statočne bojujúca s bandou hrdlorezov, ktorí si ich vyčíhali pri ceste a prepadli ich koče.

Všetko prebiehalo pokojne, dokonca nudne, keď zrána v sprievode svojho bratanca pána von Hesseho, svojej komornej a stráží opustila brány Akadémie grófkyni Hortenzie pre urodzené mladé dámy, sídliacej v zámku na Škótskej vysočine, ktorá jej posledných šesť rokov nahrádzala domov, a vydala sa na dlhú cestu na juh do Londýna.

V koči podriemkala s rozčítanou knihou v rukách, keď zazneli výstrely. Kone vydesene erdžali, muži sa rozkričali, koče trhane spomalili a zastali. Ďalšie výstrely, krik stráží, ktorý prehlušili cudzie drsné hlasy, a potom zacvendžali meče.

Strhla sa bitka. Vtom sa na opačnej strane koča, kam útočníci nemohli dovidieť, rozleteli dvierka. Stál v nich kapitán jej

stráže, v očiach odhodlaný výraz. Vytiahol Mercedes z koča a postavil ju na zem. „Chcú dostať vás,“ povedal a ukázal na husté lesy ťahajúce sa do diaľky ako zelený oceán. „Bežte a dobre sa schovajte. Nájdeme vás, keď bude po všetkom.“

„Áno,“ dal kapitánovi za pravdu jej bratanec, ktorý vystúpil za ňou. „Urob, ako ti vraví, drahá. Nájdeme ťa, len čo si to s tými banditami vybavíme.“

No jediný, kto ju hľadal, boli jej prenasledovatelia. Keď sa naposledy obzrela ku koču, jej stráže napriek odhodlanému odporu bitku prehrali. S hrôzou si uvedomila, že bratanec aj chůďa komorná ležia mŕtvi.

Zostala celkom sama, nikto ju nepríde zachrániť.

Potlačila vzlyk a vtedy za sebou začula praskot. Lupiči sa predierali lesom, vo vetre sa niesli ich bezstarostné pokriky. Očividne nepochybovali, že ju čo nevidieť nájdú.

Chcú ju zabiť? Alebo jej urobia niečo horšie? Nebola taká naivná, aby nevedela, že na svete existujú aj horšie veci ako smrť.

V ušiach jej znelo vlastné prerývané dychčanie, v boku ju ostro pichalo, keď z posledných síl pridala do kroku.

Ale ktorým smerom má bežať?

Všade, kam pozrela, vyzeral les rovnako: hustý, zelený, hrozivý. Nijaký chodník ani cestička. Zabľúdila.

Schovajte sa, povedal jej kapitán.

Ale kam?

Preletela pohľadom po okolí: stromy, húštie, skaly. Nikde nič, čo by mohlo poslúžiť ako skrýša.

A potom sa potkla, špička topánočky sa jej zachytila o vyčnievajúci koreň. Inštinktívne vystrela ruky pred seba, aby zmiernila pád, a zletela na zem aká dlhá, taká široká. Neovládla sa, z úst sa jej vydral výkrik.

Všetko stíchlo – všetko okrem jej divo búšiaceho srdca. Počula, že chlapi zastali a pokrikujú na seba. Potom zmenili smer a začali sa cez podrast predierať k nej. V ústach jej vyschlo.

To je koniec, preletelo jej hlavou. Zahryzla si do pery, aby sa nerozplakala. O chvíľu ju dostanú.

A potom ju uvidela – tmavú, úzku štrbinu medzi dvoma obrovskými balvanmi. Vchod bol nenápadný, zhora ho vôbec nebolo vidieť. Keby sa nepotkla a nespadla, nikdy si ho nevšimne. A navyše ho maskoval hrubý kmeň spadnutého stromu. Práchnivejúce drevo pokrýval zamatový koberec lišajníkov, machu a húb. Kmeň bol takmer neviditeľný, svojím zeleno-hnedým sfarbením splýval s okolím.

Nestrácala čas. Priplazila sa bližšie tichučko ako myška a prekĺzla popod strom. Do nosa jej udrel pach práchniviny a keď zbadala armádu hmýriaceho sa hmyzu, ktorý si v dreve vyhrýzol kľukaté cestičky, naskočili jej zimomriavky. Okamžite mala pocit, že po nej čosi lezie. Keď sa preplazila na druhú stranu, vtisla sa do chladnej štrbiny medzi kameňmi a schúľila sa, aby bola čo najneviditeľnejšia.

Kdesi blízko, len pár metrov od nej, zapraskal konár.

Mercedes zamrela. Zavanul k nej pach mužského potu a kože. A potom zacítila vo vzduchu ešte čosi ostré, akoby kovové.

Krv?

Roztriasla sa a tuho zažmúrila oči.

Ťažké kroky v čižmách, praskot vetvičiek. Skôr cítila, než videla, že jej prenasledovateľ prehľadáva okolie.

„Máš ju?“ začula otázku, keď sa k mužovi pridala jeho kumpán.

„Nie, niet po nej ani stopy. Muselo to byť nejaké zviera. Tieto lesy sú plné divej zveri.“

Dlho bolo ticho.

„Hľadajme, musí tu niekde byť. Nemohla sa dostať ďaleko.“

No neodišli hneď. Prešla ďalšia nekonečná minúta, kým to vzdali a zamierili späť. Mercedes sa nedokázala uvoľniť, ruky a nohy stárpnuté od strachu ju odmietli poslúchať.

Netušila, ako dlho sa tam vydesene krčila. V lesnej úžľabine, kde celý deň vládol zelenkastý prísvit, začalo ubúdať svetla, tieň sa predlžovali.

A potom sa rozpršalo. Až vtedy nabrala odvahy a vyliezla zo skrýše. Šľahajúce kvapky ju pichali, od dlhého čupenia ju bolelo celé telo. Mala čo robiť, aby sa nerozplakala, ovládla sa len silou vôle. Veľmi sa bála, že ju tí muži začujú. Vrátili by sa.

Keď zistila, že už bude schopná kráčať, opatrne vystrčila hlavu zo skrýše a vykukla, či je naozaj sama.

Až potom sa odvážila vyjsť. Bola vďačná za prudký lejak, verila, že ju ochráni.

„Ešte jedno pivo, pane? Alebo niečo ostrejšie?“

Major Daniel James MacKinnon, donedávna príslušník Kráľovského horského regimentu, zdvihol hlavu a pozrel na servírku postávajúcu pri jeho stole. Okamžite pochopil výraz jej tváre a neskrývanú výzvu vo svetlých modrosivých očiach. Dychtivo vyplá kypré prsia pod obnosenými šatami z hnedej bavlny a bokmi vlnila so sebadôverou ženy, ktorá si uvedomuje moc svojich pôvabov a nebojí sa ich ukázať.

Uznanlivo sa pousmial, no nemal v úmysle zvädzanie prijať. „Ďakujem, krásavica, ale nateraz mi stačí toto.“ Zdvihol krígel a lenivo zakrúžil jantárovým nápojom.

Dievča prijalo odmietnutie bez urážky a v širokom úsmeve predviedlo prekvapujúco pravidelný chrup. „Stačí povedať, veď viete. Dnes máme chladnú noc, ani sa nezdá, že je leto. A leje ako z krhly. Za takýchto nocí človeku dobre padne trocha tepla. Len na mňa zavolajte, ak by ste si to rozmysleli.“

Ešte chvíľu otáľala, zjavne dúfala, že zmení názor, no major vzal pohár a mlčky sa napil. Pochopila.

Nahlas vzdychla, aby dala najavo sklamanie, a neochotne sa pobrala preč.

Väčšina chlapov by povedala, že je blázon, ak odmieta mäkkú náruč servírky a teplo jej posteľe. Za mladších čias by ponuku určite prijal, a veľmi rád. Ale už nebol mladý – aspoň sa tak necítil –, hoci mal len dvadsaťosem. Po rokoch naplnených bojmi, utrpením a stratami v ňom nezostalo nič z mla-

díka, ktorým býval. Bol muž unavený na tele aj na duši a vracal sa domov, na malebný, modrozelený ostrov Skye.

Tešil sa, no v kútiku duše cítil obavy, či sa tam ešte bude cítiť doma. Za posledné desaťročie, čo bol v armáde, prišiel o mnohých príbuzných. Najhoršia bola strata matky, ktorá zomrela, kým sa po kolená v blate brodil v zákopovej vojne v Španielsku. O matkinej smrti sa dozvedel z listu až po niekoľkých týždňoch.

Znova zdvihol pohár, zhlboka sa napil a rozjímal, či predsa len nepovie servírke, aby mu doniesla ďalšie pivo.

Vtom sa rozleteli dvere, do krčmy vnikol závan vetra a s ním dažďová sprška. Na prahu sa zjavilo zvláštne stvorenie v šatách, z ktorých kvapkala voda.

Mladá žena, aspoň sa zdalo. Nedalo sa odhadnúť, koľko môže mať rokov. Dlhé tmavé vlasy premáčané dažďom sa jej lepili k hlave a tvári, vyzerala ako zmoknuté mača.

A navyše špinavé.

Šaty na franforce, zničená sukňa ovísajúca v mokrých záhyboch. Len ťažko sa dalo rozoznať, že šaty boli pôvodne smaragdovozelené. Teraz ich pokrývalo blato. Vo vlasoch mala zachytené vetvičky a ihličie, hoci bolo vidieť, že sa ich pokúšala vyčesať prstami. Na nohách tenké zablatené topánky, cez roztrhnutý švík jej vykúkal malíček.

Každá hlava vo výčape sa obrátila k dverám, všetky oči sa upreli na zúbožené stvorenie, ktoré vošlo. Vo vzduchu sa vznášal šepot.

Hostinský si na veľkom bruchu napravil zásteru a vykročil spoza dlhého dreveného pultu, ktorý jeho kráľovstvo pretínal na dve časti. „Ako si to predstavujete? Zamokrite mi dlážku! Toto je počestný podnik a také ako vy tu nemajú čo hľadať. Je mi ľúto, ale musím vás požiadať, aby ste odišli.“

Mladá žena stála nehybne, no bolo vidieť, že sa trasie na celom tele. „Vy chcete, aby som odišla?“ zopakovala neveriacky. „Veď som sem ešte len vkročila. Trmácala som sa neviem koľko mil.“

Zvláštne, pomyslel si Daniel, keď si vypočul jej odpoveď. Podľa reči to žobráčka nebude, na to má priveľmi kultivovanú výslovnosť. Ani stopa po škótskom prízvuku. Určite Angličanka, usúdil, hoci jej perfektná angličtina neznela celkom prirodzene. Akoby to nebola jej rodná reč, akoby sa ju len naučila. Možno je cudzinka, napadlo mu, no hostinský už pokračoval vo výsluchu.

„Vravíte míle?“ Chlap sa zamračil. „Ak nemáte peniaze na zaplatenie, nemôžem vám pomôcť. Takže ako? Máte?“

Chvíľu naňho hľadela a potom pokrútila hlavou. „Nie. Nikdy pri sebe nenosím peniaze.“

Hostinský sa pohojdal na päťách a zopár štamgastov sa rozrehotalo, akoby v živote nepočuli zábavnejší spôsob, ako vyjadriť chudobu.

„Lutujem, ale ak nemáte peniaze, musíte môj podnik opustiť.“

„Potrebujem hovoriť s miestnym sudcom. Môj koč prepadli lupiči.“ Zachvela sa a oboma rukami si objala trup. „Musím to ohlásiť. Potrebujem strechu nad hlavou, kde si odpočiniem, kým sa nespojím so svojimi priateľmi.“

Zuby sa jej rozdrkotali. Nedalo sa odhadnúť, či od zimy alebo od strachu.

Hostinský si ju premeral. „Povedali ste lupiči? V našich končinách? A kde? Na ktorej ceste?“

Potriasla hlavou. „To netuším. Veď vám vravím, išla som v búrke. Bola to hlavná cesta smerom na juh – aspoň myslím. Nič viac neviem.“

„A kde sú vaši spolucestujúci? Čo sa s nimi stalo?“

Zachvela sa a nohy sa jej podlomili. „Mohla by som si sadnúť, prosím? Budete taký láskavý?“

Nepohla sa, aby si priniesla stoličku. Čaká, že jej ju niekto podá, uvedomil si Daniel po chvíli.

Nikto jej ju neponúkol.

Vtedy ju zachvátil ďalší nápor triašky, sotva sa držala na nohách. Zamdlie? Vzhľadom na jej stav to bolo možné.

Daniel, zvyknutý na rýchle rozhodnutia, vstal, schytil susednú stoličku s rovným operadlom, takú istú, na akej sedel on, a odniesol jej ju. Na dlážke zo širokých dosiek hlasno zaduneli jeho kroky v čizmách. Keď okamžite nezareagovala, jemne ju chytil za lakeť a doviedol k stoličke.

Až vtedy zdvihla hlavu a pohľady sa im stretli.

Oči mala ako dve tmavé jazierka, hlboké, oduševnené, nádherné. Boli hnedé, ale nebol to bežný odtieň tejto farby. Danielovi pripomínali úrodnú zem a nočnú oblohu s nádychom čiernej a zlatej. Také oči ešte nevidel. Najbližšie prirovnanie, na aké prišiel, bola šálka silnej belgickej čokolády, ktorú pil len raz v živote – čokoláda bola teplá, zmyselná a neopísateľne sladká. No jej očiam sa sýtosťou farby nemohla rovnať ani ona.

Zvyšok jej zovňajška posúdiť nemohol. Bledú tvár jej pokrývala vrstva blata, no postrehol v nej strach. Celkom určite to bol strach, ale nie z neho, to vycítil.

„Ďakujem,“ zamrmlala potichu, sotva ju počul.

„Vravíte, že vás prepadli?“ pokračoval hostinský nevraľivo.

„Áno,“ odvetila a otočila k nemu hlavu.

„A okradli vás.“

„N-nie, vlastne nie, oni...“ Hlas sa jej zadrhol a tá troška farby, ktorá jej pred chvíľou vošla do tváre, zasa zmizla. Bola bledá ako smrť.

„Ale čo od vás chceli, ak vás neokradli? Na to sa vás bude pýtať aj McCrawler. Úradne síce nie je sudca, ale v našom kraji má zákon na starosti on. Divím sa, že tu dnes večer nie je. Poväčšine chodieval. Asi ho odradil ten lejak.“

„Áno. Dážď je veľmi studený a neprijemný,“ prikývla a naskočila jej husia koža.

Je v šoku, usúdil Daniel. Na bojových poliach to vídal často: mužov, ktorí neboli schopní chodiť ani rozprávať, hoci na prvý pohľad im nič nebolo. Tí chlapi videli viac, než dokázali uniesť. Kto vie, čoho svedkom bola ona?

„Tak po čom išli tí banditi, ak nie po vašej peňaženke?“ dobiedzal hostinský.

Sprvu neodpovedala, potom sa trocha spamätala a vystrela plecيا. „Radšej by som sa o tom pozhovárala s pánom... s pánom McCrawlerom, až ho zavoláte. Dovtedy vás poprosím o vykúrenú izbu, horúci kúpeľ a niečo na jedenie. Odmenu za svoje služby, a veľmi slušnú, dostanete, až sa moja rodina a priatelia dozvedia, čo sa mi stalo.“

„Vážne?“ Hostinský si založil ruky. „A kto sú tí vaši priatelia a rodina? Kde bývajú?“

Daniel napäto počúval, aby mu jej odpoveď neunikla. Aj ostatní hostia stíchli. Tá čudná dievčina bola zaujímavejšia ako karty.

„Moji priatelia sú gróf Lyndhurst – prednedávnom sa stal dokonca arcivojvodom – a jeho žena, jej výsosť princezná Emmaline z Rosewaldu,“ vysvetlila. „Momentálne sa zdržávajú vo svojej mestskej rezidencii v Londýne. Moja ďalšia priateľka, princezná Ariadne, u nich trávi leto. A čo sa rodiny týka, moji rodičia sú korunný princ Frederick a princezná Marie-Louise z Aldenu.“

Ticho, ktoré zavládlo v miestnosti, doslova zvonilo.

„Alden sa nachádza na kontinente, ak by ste náhodou nevedeli,“ dodala, mylne si vysvetľujúc pohľady ich vytreštených očí. „Je to malá krajina, nie taká známa ako Prusko alebo Rakúsko-Uhorsko. Málokto o nej vie.“

Opäť nepadlo ani slovo.

„Ak mi láskavo poskytnete pero a papier, okamžite svojim priateľom napíšem,“ pokračovala. „Iste tu máte niekoho, kto im moju správu doručí, však?“

Hostinský vystrel ruku a ukázal na dvere. „A von!“ zaburácal. „Čože?“ Mercedes užasnuto vyvalila oči.

„Von, povedal som.“

„Ale...“

„Ďalšie klamstvá nemienim počúvať. Takže vašim otcom je princ?“

„Presne tak.“

„No iste,“ zatiahol posmešne. „V tom prípade je princ Bonnie môj bratanec a moja mama kráľovná.“

Celý hostinec vybuchol do smiechu – chlapi sa rehotali, búchali päťami o stôl a utierali si slzy. Jediný, kto sa nesmial, bol Daniel. Pozorne sa na dievčinu zadíval, potom preniesol pohľad na ostatných a so zjavným nesúhlasom zvrátil obočie.

Až do tejto chvíle si nebol istý, či je klamárka, ako o nej usúdil hostsinský, a či to, čo tvrdí, je číry výmysel, ale videl na nej, že ona sama svojim slovám verí. To len potvrdilo jeho predchádzajúce obavy, že je v šoku.

Čo sa jej na tej ceste prihodilo? Čo ju vydesilo tak, že sa uchýlila k takej komplikovanej a nepravdepodobnej historke?

Princezná z malého európskeho kráľovstva, o ktorom nikto nikdy nepočul?

Ale aj tak klobúk dolu, takéto klamstvo hocikto len tak nevymyslí, pomyslel si.

„Hej vy,“ prekričal hostsinský rozosmiatej hostí a vykračoval si ako páv s palcami zakvačenými za zásteru. „Len sa na mňa pozrite. Aj ja mám v žilách kráľovskú krv. Kto mi prinesie korunu?“

Rozľahol sa nový výbuch smiechu, taký hlasný, že sa otriasol strop scernetý od dymu i dlážka.

Mladá žena na nich ohúrene vytreštila oči, akoby sa svet okolo nej zbláznil.

Hostinský sa znova otočil k nej, akoby si dodatočne spomenul na dôvod všeobecného veselí. „Ešte si tu, ty tuláčka? Nemáš ani toľko rozumu, ako Boh nadelil husi, aby si pochopila, že máš vypadnúť? Okamžite nech si preč, inak zavolám svojich dobrých sluhov a tí ňu vykopnú.“

Zažmurkala a tvár jej smrteľne zbledla. Bolo jej jasné, že atmosféra nebezpečne zhustla.

Daniel sa pohol z miesta. „To nebude potrebné,“ povedal s pokojnou autoritou v hlase a zastal po jej boku ako ochran-

ca. „Preberám zodpovednosť za túto mladú ženu, ktorá očívidne potrebuje pomoc. A teraz zavolajte niektorú zo svojich slúžok, aby dámu odprevadila do izby na poschodí.“

Hostinský pri slove dáma odfrkol a vyzývavo sa na Daniela zadíval. „A kto to za ňu zaplatí? Vy?“

„Áno,“ prikývol. „Ja.“

Chlap otvoril ústa, akoby sa chcel hádať, ale potom ich hlasno zaklapol a mykol plecom. „Sú to vaše peniaze, rozhodzujte, ak chcete.“

„Správne – sú to moje peniaze. A teraz zavolajte slúžku.“

Hostinský vystrčil spodnú peru a nepriateľsky zagánil. Daniel mu pohľad opätovoľ. Vedel, že naňho si chlap nedovoľí. Na svete sú dve veci, ktoré zvíťazia v každej hádke, sila a peniaze, a on mal v oboch ohľadoch nad majiteľom hostinca jasnú prevahu.

Chlapík tlmene zahrešil a s dupotom vymaširoval z výčapu, aby splnil rozkaz.

Keď sa za ním zatvorili dvere, Daniel sa obrátil k dievčine. Pohľady sa im stretli.

„Som vám veľmi zaviazaná, aj keď netuším, kto ste,“ hlesla. „Zachránili ste mi život.“

Než stačil odpovedať, opäť sa zaknísala, no tentoraz ju sily opustili nadobro a stratila vedomie.

Daniel sa k nej vrhol a v poslednom okamihu ju zachytil, aby neskončila na dlážke. Opatrne sa narovnal s jej bezvládnym telom v náručí. Bola bledá a špinavá, a predsa mu bol jej dotyk príjemný. Chvíľu na ňu skúmavo hľadel a rozmýšľal, ako asi vyzerá pod strapatými vlasmi a všetkým tým blatom. Určite je pekná, usúdil. A keby nie, na veci to nič nemenilo. Potrebovala pomoc, nedokázal by stáť a nečinne sa prizerať, ako ju vyhadzujú a ponechávajú napospas neistému osudu. Spomenul si na slová, ktoré vyriekla tesne pred mdlobami, a úľavu a vďaku, čo sa jej zračili v hnedých očiach.

„Pre vás všetko, vaša výsosť,“ šepol, hoci ho nemohla počuť. „Nech ste ktokoľvek, je mi to jedno.“

Mercedes blažene vzdychla a ponorila sa v úzkej vani hlbšie. Privrela oči, vychutnávajúc si horúcu vodu a čistú vôňu mydla, hoci bolo drsné, vyrobené po domácky a nepatrne razilo lúhom, nie ako luxusné ľaliové mydlá, ktoré zvyčajne používala.

Ešte nikdy nebola taká vd'ačná za čosi také obyčajné ako kúpeľ. Po dlhých hodinách, keď blúdila v ležaku úplne sama, premrznutá a špinavá, pre ňu obyčajné veci nadobudli úplne iný význam.

Pri spomienke na prežité utrpenie sa znova roztriasla.

Nevládala myslieť na hrôzy, ktoré ju prinútili hľadať útočisko v lese, na prenasledovateľov, ktorým unikla len o vlások. Nie, nebude na to myslieť. Ešte by sa rozkričala. Alebo rozplakala, čo by bolo ešte horšie, lebo by nevedela prestať.

Vzala mydlo do roztrasených prstov a malými krúživými pohybmi namydľila bielu bavlnenú handričku, ktorú jej služka nachystala. Zúrivo sa drhla, akoby zo seba mohla zmyť spomienky.

Jediná chyžná, ktorú v hostinci zamestnávali, jej pomohla umyť vlasy. S dlhými ťažkými kučerami, zlepenými od blata, by si Mercedes sama neporadila. V tých zničených špinavých šatách, pokrytých blatom a ihličím, musela vyzeráť príšerne, ale chyžná ani necekla, len jej pomohla vojsť do vane a dôkladne jej umyla schlpené vlasy. Nato jej ich rozčesala hrebeňom, aspoň z toho najhoršieho, a nechala ju, aby česanie dokončila sama.

Potom odišla, no sľúbila, že o chvíľu sa vráti a prinesie Mercedes teplé jedlo a nejaké papučky.

Na posteli ležala jednoduchá, ale čistá nočná košeľa a vedľa nej tenký župan. Oboje jej požičala chyžná. Mercedes si predsavzala, že mladú ženu štedro odmení, až bude odchádzať.

A čo sa jej záchrancu týka... toho viac nevidela. Aspoň nie odvtedy, čo sa asi pred hodinou zobudila v tejto izbičke. Na udalosti, ktoré sa odohrali v hlavnej miestnosti hostinca, si spomínala iba matne, ale zostal v nej pocit strachu: ostré alkoholové výpary, hustý dym, od ktorého ju štípalo v hrdle. Pamätala si len časť rozhovoru, v ktorom prosila o pomoc, a potom hurónsky, opovrhlivý rehot a obvinenie, že je klamárika.

To bolo najponížujúcejšie. Na svoju česť bola hrdá a pokladala sa za osobu, ktorá sa za každých okolností usiluje robiť len to, čo je dobré a správne. Nebola zvyknutá, aby jej slová niekto spochybňoval, a už vôbec nie na posmech a bezcitné opovrhnutie.

Nebyť toho odvážneho muža, ktorý jej prišiel na pomoc, hostinský a jeho štamgasti ju bez rozmyšľania vyženú späť do nečasu. Zachvela sa a pritiahla si kolená k hrudi. Nechcela myslieť na to, ako by dopadla, keby musela odísť.

Čo by s ňou bolo, keby sa jej ten muž nezastal?

Tváre štamgastov vo výčape si nevedela vybaviť, všetci jej spĺývali. Ale jeho si pamätala absolútne jasne – smelého, galantného muža s nezabudnuteľnými očami zelenými ako mach.

Privrela viečka a predstavila si ho.

Vysoký. Mocný. Štíhly, ale svalnatý. Dlháň s úzkymi bokmi, dlhými rukami a nohami, ktoré boli už na pohľad rýchle, svižné a vytrvalé.

Určite nie typický krásavec, aspoň nie vo všeobecne uznanom zmysle, a predsa v ňom bolo niečo, že z neho človek nevedel spustiť oči. Jeho vlasy mali nezvyčajný gaštanový odtieň – tmavohnedý s červenkastými odleskami. Opálená pokožka prezrádzala, že trávi veľa času vonku. Tvár s dlhým, úzkym nosom, mužnou hranatou sánkou a výraznými lícnymi kosťami. Ale najnápadnejšie boli na ňom uhrančivé zelené oči, tie ju okamžite upútali a nedali jej pokoj.

Bože, ďakujem ti, že si mi poslal toho muža, aby ma zachránil, odriekala v duchu.

Potom si spomenula, že voda vo vani nebude teplá naveky, vzala žinku a znova si začala drhnúť telo, aby ani jediný kúštiček nezostal neumytý.

O desať minút stála vo vypožičanej nočnej košeli a župane pred kozubom a unavene si šúchala vlasy uterákom, aby čím skôr vyschli. V hlave akoby počula hlas svojej komornej, ktorá ju vždy napomínala, aby si do postele nikdy nelíhala s mokrou hlavou, ak sa ráno nechce zobudiť chorá. Kto by sa tu o ňu postaral?

Niektó zaklopal na dvere.

Chyzná s večerou, usúdila Mercedes. „Ďalej,“ zvolala cez plece.

Dvere sa otvorili a zatvorili.

Obzrela sa a keď v prítomí nezbadała slúžku, ale postavu svojho záchrancu, vykrikla a srdce sa jej rozbúchalo.

Muž jej pokojne opäťoval pohľad, aj v šere zreteľne rozoznala jeho zelené oči. „Odpusťte, nechcel som vás vyľakať,“ povedal. Hlas mal hlboký, s náznakom spevavého škótskeho prízvuku.

Pritisla si ruku na prsia, aby si utišila srdce, a prikývla. „Nazdávala som sa, že je to slúžka s večerou.“

„Nie. Je mi ľúto, nenesiem nič na jedenie, no dievča tu bude každú chvíľu,“ ubezpečil ju s úsmevom. „Iste vám vrta v hlave, prečo som tu. Prišiel som sa pozrieť, ako sa vám voľá.“ Pomaly si ju premeral. „Oveľa lepšie, povedal by som.“

Zaplavil ju neznámy, štekľivý pocit: z ničoho nič sa ocitla osamote s cudzím mužom, navyše pred ním stojí len v nočnej košeli a župane, vlasy má mokré a rozpustené. Takáto krajne nevhodná situácia by ju za normálnych okolností vydesila, ale dnes ráno sa jej život vymkol z normálnych koľají.

No aj tak si podvedome pritiahla župan k telu a ruky prekrižila na prsiach. „Máte pravdu, cítim sa oveľa lepšie. Musím sa vám poďakovať za všetko, čo ste pre mňa urobili... a že ste sa ma zastali.“

Hodil plecom, akoby to nestálo za reč. „Potrebovali ste pomoc. Každý slušný človek by urobil to isté.“

„Zjavne ste boli jediný, kto si to myslel. Ostatní by ma bez milosti hodili vlkom.“

Po tvári mu preletel pobavený úsmev. „Ibaže momentálne v Škótsku žiadne vlky nemáme. Našťastie.“

Momentálne? Cítila, že jej oči vyliežajú z jamiek. Kým blúdila v lese, vôbec jej nenapadlo, že by ju mohla napadnúť divá zver. Myslela len na to, ako ujsť pred dravcami v ľudskej koži.

„Bolo to od vás veľmi šľachetné, pán... pán...? Prepáčte, nepoznám vaše meno. Ste vo výhode.“

„To sa dá ľahko napraviť. Som MacKinnon. Major Daniel MacKinnon. Vraciam sa z kontinentu. Slúžil som v Škótskom horskom pluku jeho veličenstva.“ Krátko sa jej uklonil.

Dôstojník a džentlmen? Jeho správanie začalo dávať zmysel. Očividne bol zvyknutý rozkazovať, brať na seba zodpovednosť za iných.

„Veľmi ma teší, major.“

„Podobne, no zdá sa, že v súvislosti s menom ste teraz vo výhode vy.“

Zvraštala obočie. Mala v živjej pamäti opovržlivú nedôveru, s akou sa k nej zachovali dolu v krčme, keď tým ľuďom povedala svoje meno a kto sú jej priatelia.

Zadávala sa na MacKinnona a rozmyšľala, či si aj on myslí, že klamala. Vzhľadom na čudné okolnosti a stav, v akom do hostinca dorazila, však nemohla mať za zlé ani jemu, ani ostatným, že ju pokladali za podvodníčku. Napokon, ktorá princezná by sa odvážila vojsť do nejakej zapadnutej krčmy sama, bez sprievodu, ktorá princezná by nabrala toľko odvahy, aby požiadala o pomoc úplne cudzích ľudí s vysvetlením, že jej ide o život?

Ja, odpovedala si rezolútne. Ale teraz na to nesmie myslieť. Na to bude dosť času neskôr, keď bude sama. Nikto ju nemusí vidieť, keď sa prestane ovládať a odloží masku predstieranej sebadôvery.

Vystrčila bradu. „Som princezná Mercedes Anna Sophia Wyndomová z Aldenu.“ Čakala a dívala sa mu do očí, či sa

v nich mihne záblesk pochybností alebo posmechu, no jeho výraz sa nezmenil. Z jeho tváre nevyčítala nič.

Ozvalo sa klopanie na dvere a Mercedes sa mykla.

Tentoraz to bola chyžná. Náhlivo vstúpila, zamierila k stolíku na opačnej strane izby a šikovne začala prestierať. „Budete večerať so slečnou, pane?“ spýtala sa majora. „Jedla je dosť, vystačí aj pre dvoch. Ak chcete, prinesiem druhý tanier.“

Pokrútil hlavou. „Vďaka, zlatko, ale...“

„Áno,“ nečakane ho prerušila Mercedes. „Major zostane na večeru. Prosím, prestrite aj preňho a prineste fľašu najlepšieho vína, aké tu máte. Teda ak major nemá chuť na niečo ostrejšie.“

MacKinnon na ňu vrhol prekvapený pohľad, ale ona sa tvárila, že to nevidí. Uvedomovala si, že sa správa šokujúco – pozvať si muža do vlastnej spálne! –, ani mimoriadna situácia takéto konanie neospravedlňovala. Ariadne a Emme by nad jej odvahou ovisla sánka. Mercedes nikdy nepatrila k mladým dámam, ktoré porušovali pravidlá slušnosti, ale pravda bola taká, že sa bála zostať sama. Po tom, čo sa jej dnes prihodilo, to jednoducho nedokázala. Najmä ak vôbec netušila, kde sa momentálne nachádzajú muži, ktorí ju prenasledovali. Chceli ju chytiť a bolo len vecou náhody, že sa im vyšmykla z pazúrov.

Možno po nej pátrajú doteraz, možno rad radom prehľadávajú všetky obydlia v okolí a čo nevidieť dorazia aj do tohto hostinca.

Úpenlivo sa zadívala na majora a nemo zamodlikala, aby zostal.

Chvíľu ju pozoroval a potom sa obrátil k slúžke. „Pre mňa radšej pivo, nie víno, a pre dámu horúce mlieko s koňakom. Potrebuje niečo na zahriatie.“

Mercedes, ktorá mimovoľne zatajila dych, kým čakala na jeho odpoveď, si s úľavou vydýchla, ustúpila a nechala dievčinu prejsť. Na MacKinnona pozrela, až keď sa za ňou zatvorili dvere. „Ďakujem, že ste pristali,“ povedala. „Nie som zvyknu-

tá večerať osamote a napadlo mi, že spoločnosť nám obom padne dobre.“

Hľadel na ňu, akoby presne vedel, prečo mu navrhla spoločnú večeru, ale našťastie to ďalej nerozoberal a jej odľahlo. „Máte pravdu. Prijemná spoločnosť a dobré jedlo nikdy nie sú na škodu.“

Prikývla a slabo sa usmiala.

Na majorovej ostro tesanej tvári sa zjavil zamyslený výraz. Skúmavo sa na ňu zahľadel. „Čo sa vám prihodilo?“ spýtal sa vľúdny, melodickým hlasom. „Ale pravdu. Koho sa tak veľmi bojíte?“

Zachvela sa a prstami zovrela okraj županu. „Veď práve... Vôbec netuším, čo sú zač ani čo chcú. Ale jedno viem celkom určite: ak ma nájdu, ublížia mi.“

3

Daniel prehltol dúšok piva a sledoval Mercedes, ako sa nappcháva dusenou baraninou, ktorú im doniesla slúžka. No musel uznať, že slovo nappchávať sa rozhodne nevystihuje vznešenú eleganciu, s akou dievčina narábala s nožom a vidličkou. Fascinovane sledoval, ako si každý hlt jedla, prv než ho vložila do úst, precízne nakrájala na maličké kúsky. Všetko robila delikátne: delikátne jedla, delikátne pila, delikátne si osušovala ústa servítkou.

Ale to ešte nič neznamená, pomyslel si a nedbalo sa oprel o operadlo stoličky. Vybrané spôsoby mohla jednoducho len odporozovať.

Raz videl na javisku herečku, ktorá hrala vojvodkyňu tak presvedčivo, že by oklamala aj autora almanachu anglickej šľachty. Ale keď po predstavení zašiel s priateľom do zákulisia, šokovala ho jej premena: pila, kliala s pôvabom kofy na trhu a nehanebne núkala na obdiv kypré prednosti.

Mercedes Wyndomová môže mať dokonalé spôsoby pri